

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2025/2020
04.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Татјана Мирковић, адвокат из ..., против тужене Агенције за лекове и медицинска средства Србије из Београда, чији је пуномоћник Зоран Карловић, адвокат из ..., ради поништаја решења и исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1202/19 од 07.06.2019. године, у седници одржаној дана 04.02.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1202/19 од 07.06.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1202/19 од 07.06.2019. године, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда Другог основног суда у Београду П1 бр. 617/14 од 24.10.2018. године, у делу усвојеног тужбеног захтева. Првостепеном пресудом је усвојен тужбени захтев, поништено је као незаконито решење тужене број 02-151 од 10.02.2010. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду, обавезана је тужена да тужиоцу накнади штету у висини изгубљене зараде за период од марта 2010. до октобра 2017. године, у износима са каматом као у ставу другом изреке. Обавезана је тужена да на досуђене износе уплати припадајуће доприносе на име тужиоца, да тужиоцу због незаконитог отказа исплати накнаду од 808.860,00 динара са припадајућом каматом и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка. Одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због битних повреда поступка учињених пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је преко пуномоћника поднео одговор на ревизију. Трошкове одговора је тражио и определио.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се не указује на постојање других апсолутно битних повреда поступка које су као ревизијски разлог прописане одредбом члана 407. ЗПП. Ревизијски навод да је другостепена пресуда донета уз релативно битну повреду поступка из члана 374. став 1. ЗПП, јер другостепени суд није санкционисао битне повреде поступка пред првостепеним судом и није поступио по одредби члана 383. ЗПП, није основан. Другостепени суд је сагласно својим овлашћењима из одредбе члана 386. ЗПП испитао првостепену пресуду и закључио да иста није захваћена битним повредама из члана 374. став 2. тачке 1. до 3., 5., 7. и 9. ЗПП, на које пази по службеној дужности, као ни битном повредом из тачке 12. на коју је указано жалбом. Такође је прихватио чињенично стање утврђено у првостепеном поступку па није било разлога за заказивањем расправе пред другостепеним судом. Сагласно одредби члана 407. став 2. ЗПП, ревизија се у конкретном случају не може изјавити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, јер се не ради о случају из члана 403. став 2. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању побијаним решењем туженог од 10.02.2010. године, тужиоцу је отказан уговор о раду на радном месту за ... са даном 16.02.2010. године, због престанка потребе за његовим радом на пословима на које је распоређен. Решење је донето на основу Закона о одређивању максималног броја запослених у републичкој администрацији, Одлуке Владе Србије од 24.12.2009. године о максималном броју запослених код тужене. Ради спровођења наведених прописа тужена је дана 31.12.2009. године, донела нов Правилник о организацији и систематизацији радних места, којим је укинута радно место на коме је био распоређен тужилац, али је постојало радно место за издавање дозвола за ... са једним извршиоцем, које послове је тужилац могао да обавља. Решењем надлежног министарства од 08.02.2010. године дата је сагласност на нови Правилник туженог па је исти објављен на огласној табли. Програмом решавања вишка запослених од 04.02.2010. године, предвиђени су резултати рада као основни критеријум за одређивање вишка запослених, а затим социјално економски положај запосленог. Тужилац је од непосредног руководиоца оцењен оценом „нарочито се истиче“, али је без основа оцену изменила директор тужене, па је тужилац оглашен технолошким вишком.

Код овако утврђеног чињеничног стања, судови су усвојили тужбени захтев за поништај решења туженог којим је тужиоцу отказан уговор о раду, правилно примењујући одредбу члана 179. тачка 9. Закона о раду.

Тужиоцу је побијаним решењем отказан уговор о раду због престанка потребе за његовим радом, јер је укинута радно место на коме је био распоређен. Правилник којим је укинута радно место на које је тужилац распоређен ступио је на снагу протеком 8 дана од дана објављивања, како је прописано чланом 34. Правилника, односно 17.02.2010. године. Како је побијано решење са позивом на исти Правилник донето пре ступања на снагу Правилника, исто је незаконито јер није постојао основ за

отказ уговора о раду тужиоцу као технолошком вишку, пошто је по правилнику који је важио до ступања на снагу новог правилника радно место на које је тужилац био распоређен било систематизовано. Поред тога оцењивање тужиоца није спроведено у складу са Одлуком туженог од 25.12.2009. године и Програмом решавања вишка запослених, јер је тужиоцу оцену дату од непосредног руководиоца без образложења смањила директор туженог, што је било од утицаја на даљи радноправни статус тужиоца.

Правна последица незаконитог отказа по одредби члана 191. Закона о раду је враћање тужиоца на рад уколико то захтева, накнада штете и уплата припадајућих доприноса за обавезно социјално осигурање за период за који није радио. Обзиром да тужилац не захтева враћање на рад има законско право на накнаду штете у висини од највише 18 зарада зависно од временаведеног на раду код послодавца, година живота запосленог и броја издржаваних чланова породице. Накнаде се умањују за износ прихода које је запослени остварио по основу рада по престанку радног односа. Тужиоцу је накнада штете по основу изгубљене зараде умањена за износ накнаде за незапосленост коју је примио од Националне службе за запошљавање. Наводи туженог који се односе на рад тужиоца у иностранству, које понавља и у ревизији, не могу се прихватити, јер је те наводе први пут истицао у првостепеном поступку, после више година вођења спора, доказујући их изводом са „Линкед ин“ профила тужиоца, због чега их судови и нису прихватили као основане.

На основу изнетог, Врховни касациони суд налази да су судови на утврђено чињенично стање правилно применили материјално право када су усвојили тужбени захтев, па је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио у изреци.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију је одбијен сагласно одредби члана 165. став 1. у вези члана 154. ЗПП, јер се не ради о трошковима потребним ради вођења парнице.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић